ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμὴ Φύλλου
5 λεπτὰ 5

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 13 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 21

ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ

ΕΝΑΣ ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΑΖΗ

Η ΚΥΟΦΟΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΤΟΚΕΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΙΣΙΑ στὴν οὐσία, ὁλοταχῶς. Χωρὶς πρόλογους, χωρὶς παρεκβάσεις, χωρὶς πομπώδεις φράσεις, χωρὶς κοινοβουλευτικὲς κορῶνες. Ἁπλᾶ καὶ ἀχτένιστα, παστρικὰ καὶ ξάστερα. Μὲ πράγματα, μὲ γεγονότα, μὲ σκέτα λόγια. Ἀκόμη καὶ μὲ σανιδένια λόγια, ἂν ἀγαπᾶτε.

Ἡ Ἑλλάς, κύριοι, σανιδοκρατεῖται!

Αὐτὸ φωνάζουν τὰ πράγματα. Καὶ ἂν δὲν τὸ ἐνοιώσατε, θὰ 'πῇ πῶς εἶσθε ἀφιονοποτισμένοι ἢ πῶς δὲν θέλετε νὰ τὸ νοιώσετε.

Βασιλεία, Βουλή, Κυβέρνησις, Ἀντιπολίτευσις, Τύπος, κύπτουν σήμερα εὐλαβῶς πρὸ τῆς εὐγλωττοτάτης Σανίδας. Αὐτὴ ἀνάσσει σήμερα, αὐτὴ ἐπιβάλλει τὰς θελήσεις της, αὐτὴ ἀκούεται, αὐτὴ νομοθετεῖ, αὐτὴ διορίζει καὶ παύει τοὺς Ὑπουργούς, καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ 1903 εἴμεθα ὅλοι πέρα πέρα, ἀπὸ τοῦ Πρώτου Ἀνευθύνου μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὑπευθύνου, ὑπήκοοι ταπεινοί, ραγιάδες εὐτελέστατοι τῆς Α. Χαριτοβρύτου Ἀνάσσης μας—τῆς Σανίδας.

ΠΟΙΟΣ τὴν ἐδημιούργησε τὴν Παντοδύναμον αὐτήν; Ποιὸς τὴν ἔστησε ὑπεράνω κάθε Ἀρχῆς στὸν τόπον μας;

Ἡ Δημοκοπία. Ἡ τρισυπόστατος Δημοκοπία. Ἡ Κυβερνητικὴ Δημοκοπία, ἡ Βουλευτικὴ Δημοκοπία, ἡ Δημοσιογραφικὴ Δημοκοπία.

Κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ ἔχουν τὸ χέρι ὡπλισμένο διὰ τῆς Ἐθνικῆς θελήσεως μ' ἕνα μπὸξ Ἐγγλέζικο, μ' ἕνα κρανιοθραύστην ἀτσαλένιον, ἀφήνουν τὸ χέρι τους ἀδρανές, κι' ἐπιτρέπουν στὴν Δημοκοπίαν νὰ ὀργιάζῃ καὶ νὰ ριζοβεμελιώνῃ τὸ Κράτος τῆς Σανίδας.

Τὰ ἤθελαν καὶ τἄπαθαν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν λαστιχένια γροθιά. Δυστυχῶς ὅμως ἡ Σανίδα δὲν ὑψώνεται μόνον ἀναιδέστατα πρὸς τὰ Ἄνω. Ἄρχισε νὰ δείχνῃ τὴν βρωμισμένη της μούρη καὶ πρὸς τὰ Κάτω,—πρὸς τὸν ἐργατικὸν καὶ φιλόνομον καὶ εὐλαβῆ Λαόν.

Καὶ ὁ κίνδυνος ἀρχίζει νὰ γίνεται τρομερώτερος.

ΕΞΗΓΟΥΜΕΘΑ. Ἡ Σανίδα δὲν εἶνε χθεσινή. Τὸν Νοέμβριον ἐγεννήθη, ἀλλ' ἡ κυοφορία της ἄρχισεν ἀπὸ τότε ποῦ ἡ Δημοκοπία ἐδηλητηρίασε μὲ τὰ ἀντιβασιλικά της φίλτρα τὴν ψυχὴν τοῦ Λαοῦ καὶ ἀπὸ τότε ποῦ ἡ Βασιλεία κατεσώτευσε ὅλην τὴν ἀνοχήν της καὶ ἄφησε ἀχρησιμοποίητα τὰ Συνταγματικά της ὅπλα—τὴν Κλωτσιὰ καὶ τὰ Φίμωτρα

Ἡ Δημοκοπία ἔλεγε ὅ,τι τὴν ἐσυμφερε. Ἡ Βασιλεία τὴν ἄφηνε νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει. Ὁ Τύπος ἐκρατοῦσε ἀκοπανιαμένο στὴν Φλυαρίαν τῆς μιᾶς καὶ στὴν Σιγὴν τῆς ἄλλης Δυνάμεως, — ὁ Τύπος ὁ ὁποῖος, ἂν δὲν ἐδημοκοποῦσε καὶ αὐτός, κυκλοφορίας ἕνεκα, εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὴν δύναμιν νὰ βουβάνῃ τὴν Φλύαρον καὶ νὰ ὑποκαταστήσῃ διὰ τῆς εὐγλωττίας του τὴν Σιγηλὴν—κ' ἐγεννήθηκε ἡ Σανίδα.

Δηλαδὴ ἡ Ἀναρχία. Δηλαδὴ ἡ ὑποδούλωσις ἑνὸς ὁλοκλήρου Ἔθνους στὴν θέλησι πεντακοσίων, χιλίων, – ὄχι δυστυχῶς περισσοτέρων – Σανιδάδων.

ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΘΑ. Τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ βουλευτάς. Τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ δημοσιογράφους. Τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ ἀνθρώπους ἀνεπτυγμένους. Τὸ ἀκούσαμε ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ.

Ὅλοι τὸ νοιώθουν, ὅλοι τὸ ἀνεμελογοῦν, κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται. Ὅλοι βλέπουν πῶς πᾶμε κατὰ διαβόλου, καὶ πῶς τὸ μέλλον μας διαγράφεται στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος σκοτεινώτερον, πολὺ σκοτεινώτερον τοῦ παρόντος καὶ τοῦ παρελθόντος εἰδεχθέστερον.

Ἕνας ἕνας ὅμως χωριστὰ πάντοτε, καὶ ποτὲ μαζῆ. Μυστικὰ στὸ αὐτὶ καὶ ποτὲ φωναχτά. Γιατί δὲν συμφέρει. Γιατί τὸ νεοελληνικώτατο δόγμα τοῦ: «τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Ἂς βγάλουν τὰ μάτια τους!» κατήντησε τὸ Ἐθνικόν μας σύμβολον.

Κατὰ τῶν χιλίων Σανιδάδων τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, δὲν ἠμποροῦσαν νὰντιταχθοῦν χίλιοι ρεβολβεράδες;

Ὅπως εὑρέθησαν χίλιοι περίπου, μὲ θέλησιν, μὲ θάρρος καὶ μὲ σανίδες καὶ ἐβοήθησαν ἐκείνους ποῦ ἐξεπόρθησαν, μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις, στ' ἄγρια μεσάνυχτα, τὴν Βουλὴν— δὲν ἠμποροῦσαν νὰ εὑρεθοῦν δισχίλιοι καὶ εἰκοσακισχίλιοι τέτοιοι, νὰ καταλάβουν μίαν νύκτα τὴν Βουλὴν καὶ νὰ ποῦν τὸ πρωΐ στοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς Ἠλιθιότητος καὶ τῆς Κακοροιζικιᾶς μας:

— Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος! Πηγαίνετε στὴν δουλειά σας, κύριοι;

ΗΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν. Καὶ δὲν ἠθέλησαν διότι τὸ ἄλλο ἐλάττωμά μας, τὸ μεγάλο καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον, εἶνε ἡ ἔλλειψις θάρρους, ἡ ἔλλειψις θελήσεως, ὅταν πρόκειται, ὅταν μᾶς ἐπιβάλλεται ν ἀ ν τ δ ρ ἄ σ ω μ ε ν κατὰ τοῦ Κακοῦ.

Σταυρόνουμε τὰ χέρια μας κι' ἀνοίγουμε τὸ στόμα μας. Ταλανίζομεν καὶ ἀδρανοῦμεν.

Κοινολογεῖται καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἀληθινό. Τοὐλάχιστον, τὰ πράγματα δὲν τὸ διαψεύδουν.

Λοιπόν, τὴν νύκτα τῆς Σανίδας ἔτρεξε ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας στὰ Ἀνάκτορα καὶ διεβεβαίωσε τὸν Βασιλέα ὅτι ὁ Λαὸς ἀφη-

νίασε, ὅτι ὁ Λαὸς λυσσᾷ, ὅτι τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νἀναχαιτίσῃ τὴν ὁρμήν του.

Γιατί; Ἁπλούστατα. Ὁ κ. Διευθυντὴς ἤθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ μὲ τὴν νέαν Κυβέρνησιν τὴν θέσιν του, ὅπως καὶ τὴν ἐξασφάλισε. Καὶ γι' αὐτὸ εἶπε ἐκεῖνο ποῦ εἶπε.

Ἄλλως θὰ ἔλεγε στὸν Ἄνακτα :

— Μεγαλειότατε, χίλιοι πατριῶται ἀνυπόμονοι ἐπῆραν τὶς σανίδες στὰ χέρια καὶ ἐπιμένουν νὰ μετακομίσουν δι' αὐτῶν τὸν κ. Δηλιγιάννην στὴν Ἐξουσίαν. Παρακαλῶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐνίσχυσις τῆς Ἀστυνομίας γιὰ νἀναγκάσουμε τοὺς πατριώτας αὐτοὺς νὰ καταθέσουν τὶς σανίδες στὰ γιαπιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐν στιγμῇ πατριωτικῆς παραφορᾶς, τὶς ἅρπαξαν!

Καὶ τῆς Σανίδας ὁ τοκετὸς θἀνεβάλλετο γιὰ δυὸ τρία χρόνια ἀκόμη. Καὶ ἠμποροῦσε μέσα στὰ δύο τρία αὐτὰ χρόνια νὰ γίνῃ κανένα θαῦμα κι' ἀντὶ νὰ γεννηθῇ ἡ Σανίδα, νὰ παύσουν οἱ Δημοκόποι νὰ πιστεύωνται καὶ νἀφιονοποτίζουν τὸν Λαόν.

ΑΥΤΑ μὲ γενικὲς γραμμές. Ἀλλ' αἱ γενικαὶ γραμμαὶ δὲν ὠφελοῦν, δὲν δείχνουν τίποτα. Θεωρίες κι' αὐτά. Κι' ἀπὸ τὶς θεωρίες ἐχορτάσαμε. Κι' ἀπὸ τὶς θεωρίες ζουμὶ δὲν βγαίνει. Καιρὸς νὰ μιλήσουν τα πράγματα.

Καὶ τὰ πράγματα θὰ μιλήσουν ὅταν ξαπλωθοῦν ἐπάνω στὸ ἀνατομικὸ τραπέζι οἱ τρεῖς πατέρες τοῦ νοθογεννήτου αὐτοῦ ἀντισυνταγματικοῦ πλάσματος. τῆς Σανίδας,—ὅταν ξαπλωθοῦν στὸ ἀνατομικὸ τραπέζι ἡ Κυβέρνησις, ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Τύπος,— καὶ ἡ μάννα τῆς Σανίδας: ἡ Ἐπιπολαιότης μας.

Αὐτὴν τὴν ἐργασίαν θἀναλάβωμεν καὶ ὑποσχόμεθα νὰ τὴν φέρωμεν εἰς πέρας, ἀποκαλύπτοντες θεόγυμνη τὴν ἀλήθειαν, ἐκπληροῦντες δηλαδὴ ἕνα καθῆκον ἱερόν, τὸ ὁποῖον—τὸ λέγομεν μὲ ὑπερήφανειαν—κανένας ἕως τώρα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκπληρώσῃ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ :

Δημοκοπία Κυβερνητική. — Δημοκοπία διὰ τῆς μεθόδου τῆς Μοναρχίας.— Ὁ Ἀρχιροβεσπιέρος καὶ ὁ Ἀρχιριγκολέτος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Στὸ φίλο μου Γρ. Ξενόπουλο

Οἱ πόθοι μου ἁρμενίζανε μὲ τὰ λευκὰ πανιά των
Γιὰ τὸ νησὶ τὸ αἰώνιο ποῦ μάταια ταξειδεύει
Στὸ πέλαο τὸ πανέμορφο, 'στὰ κρίνα τῶν κυμάτων,
Κι' ἀραξοβόλι ἀθώρητο, νἀναπαυτῇ γυρεύει.

Μὰ ἐκεῖ, ποῦ γρήγοροι ἔκοφταν τὸ λουλουδένιο κῦμα,
Σκορπίζοντας περίγυρα τοὺς συντεφένιους κλώνους,
Τοῦ ἐρωτιάρη ὠμορφονιοῦ ποῦ ἐστόλιζαν τὸ μνῆμα
Τὸ ὑγρὸ, ποῦ ἐσφάλαε πνίγοντας τοῦ σκέλεθρου τοὺς πόνους.

Τὸ ἀγέρι κλαίει καὶ μύρεται, πετῶντας ἀπ' τὴν πλώρη,
Καὶ λέει ἀργοχαϊδεύοντας τῶν πόθων μου τὴν κόμη :
—Λευκὰ τοῦ Ναύτη ὀνείρατα, τοῦ πέλαου νεκροφόροι
Νότοι καὶ Ζέφυροι ἔρχουνται πεῖν νεκρωθῆτε ἀκόμη !

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ

Σὲ μιὰ τοῦ Ταϋγέτου κορυφὴ τὸ θρόνο της ἔστησε ἡ Παναγιὰ ἡ **Γιάτρισσα**. Τὸ λεξικὸ τοῦ λαοῦ μας πλουτισμένο εἶνε ἀπὸ τῆς λατρείας τὰ ἐκφραστικώτατα ἐπίθετα πρὸς τὴν μεγαλόχαρη· τὰ ὀνόματα αὐτὰ τὰ μουσικὰ καὶ τὰ πλαστικὰ συνοδεύουν πάντα, πνευματικὰ στολίδια ἀχάλαστα, τὴν ἰδέαν τῆς Θεοτόκου, καὶ ταιριάζουν πάντα γύρω στὸ στεφάνι της σὰν μαργαριτάρια. Ἔτσι στοὺς ἀρχαίους καιροὺς, ὅμοια ἐπίθετα, ἀναρίθμητα, συνόδευαν τὰ ὀνόματα τῶν ἀθανάτων τοῦ Ὀλύμπου βασιλισσῶν. Ἔτσι στοὺς βάρβαρους, μὰ δοξασμένους βυζαντινοὺς καιροὺς, ὁ φιλόθρησκος ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου ἔπλασε σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ μικρόχαρα παραφορτωμένο κἄπως, μὰ λυρικώτατο τραγοῦδι του, ποῦ τὲς ἡμέρες αὐτὲς ψέλνεται ἄψυχα καὶ κακόφωνα στοὺς ναοὺς μας, ἔπλασε τοὺς χαιρετισμοὺς του πρὸς τὴν «ἀνύμφευτη νύμφη», μὲ ὅλα τὰ χρώματα τὰ προμηθευμένα ἀπὸ τὴν πυξίδα τὴν ἀκένωτη τῆς ὑμνητικῆς ὀνοματολογίας. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ σοφὸς, ἄξιος κληρονόμος τῶν προγόνων του, τοὺς κληρονόμησε καὶ σὲ τοῦτο· δὲν τοὺς ἐπῆρε τὰ ἀρχαῖα λόγια, μήτε ποῦ τοῦ εἴτανε δυνατὸ νὰ τὰ πάρῃ, δημιουργικὸς καθὼς εἶνε καὶ προοδευτικὸς στὴ γλῶσσά του· σύνθεσεν ἄλλα ὀνόματα ἀνάλογα· καὶ μὲ αὐτὰ στεφάνωσε, καὶ ὁλοένα στεφανώνει τὴν πρὸς τὴν Ἀειπάρθενο λατρεία του. Καὶ ὅπως οἱ ὀρφικοὶ ὕμνοι, καὶ ὅπως οἱ χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας, εἶνε γεμάτοι ἀπὸ σύντομα καὶ σύντονα ὀνόματα μεταφορικὰ καὶ εἰκονικὰ καὶ παραστατικὰ τῆς μυστικῆς χαρᾶς καὶ τοῦ τρόμου τοῦ μυστικοῦ ποῦ γεννάει μέσα στὴν ψυχὴν ἡ θεία Ἰδέα, ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ συντεθῇ ἕνα νεώτερο δικό μας τραγοῦδι, ἕνας θρησκευτικὸς ὕμνος ἀπὸ ὅλα τὰ χαϊδευτικὰ ἐπίθετα, ἀπὸ ὅλα τὰ πανηγυρικὰ ὀνόματα τῆς Δέσποινας τῶν οὐρανῶν ποῦ τὴ λατρεύει ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ στὲς χώρες καὶ στὰ χωριά, στὲς σταυροθόλωτες ἐκκλησιὲς καὶ στὰ πρασινοσκέπαστα ἐξωκκλήσια, στὲς ἀγορὲς καὶ στὲς ἐρημιὲς, στὲς κορυφὲς καὶ στοὺς κάμπους, στὲς σπηλιὲς καὶ στὰ δάση.

Ἀλλὰ κανένα ὄνομα τῆς Παναγίας, εἴτε ἐγκωμιαστικὸ τῆς δόξας της, εἴτε δηλωτικὸ τοῦ τόπου ποῦ λατρεύεται, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ συγκίνησαν τὰ παιδικά μου χρόνια ἢ ποῦ ἄναψαν, σὲ χρόνια ὡρμιώτερα, τὴ φαντασία μου, κανένα ὄνομα δὲ μοῦ προξένησε τὴν ἐντύπωση ποῦ τώρα μοῦ προξενεῖ τὸ γνώρισμα ποῦ τῆς ἔδωκεν ἡ λαϊκὴ λατρεία στοῦ Ταϋγέτου τὰ ὕψη. **Η Γιάτρισσα.**

Καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου : Νὰ ἕνας τόπος—καὶ βέβαια στὰ ὕψη τέτοιος τόπος πρέπει νὰ βρίσκεται, —νὰ ἕνας τόπος ποῦ θρησκεία καὶ ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ δώσουνε τὰ χέρια σ' ἕνα ἀδερφωμένον ἀγκάλιασμα· νὰ ἕνας τόπος ποῦ σδύνουν τὰ ξεχωρίσματα τῶν φυσικῶν καὶ τῶν μεταφυσικῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου, καὶ μένει μονάχα μιὰ δύναμη, **ἡ Γιάτρισσα**, ὄχι μόνον «ἰατρὸς τοῦ τεθλιμμένου», μὰ καὶ τῆς ἀρρώστιας ποῦ τὴ ζωή μας φοβερίζει νὰ σδύσῃ, θεραπεύτρια. Νὰ ἕνας τόπος ποῦ μπορεῖ μὲ ἴση κατάνυξη νὰ τὸν ὀνειροπολήσουν ὁ φυσιολάτρης, οἱ μυστικόπαθοι ἀσπαρνητάδες τῶν ἐγκοσμίων, καὶ οἱ φυματιῶντες. Νὰ ἕνας τόπος ποῦ μπορεῖ ὅμοια θριαμβευτικὰ νὰ στήσουν ἐπάνω του τὰ λάβαρά τους ὁ ἀσκητικὸς ὁραματιστὴς καὶ ὁ διευθυντὴς ἀθισιατρείου. Στὴν κορφὴν ἑνὸς βουνοῦ, σὰν τὸ βουνὸ τοῦ Ταϋγέτου, εἴτε ὁ ἀέρας τὰ γιατρεύει τὰ σακατεμένα σπλάχνα τοῦ ἄρρωστου, εἴτε ἡ Παναγιὰ, τάχα δὲν εἶνε τὸ ἴδιο ; Μήπως, ὅπως ὁ δεῖνα ἅγιος θαυματουργός, δὲν εἶνε καὶ ἡ Φύσις σὰν μιὰ ἀστείρευτη πηγὴ θαυμάτων ; Μήπως δὲν ἔγινεν ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ πλάθῃ ἀπὸ τὰ φυσικὰ φαινόμενα τοὺς θεούς του, καὶ ὕστερα τοὺς θεοὺς αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐνανθρωπίζῃ, νὰ τοὺς κάνῃ κατὰ τὴν εἰκόνα τὴ δική του, νὰ τοὺς γυρίζῃ πάλι πρὸς τὴ φύση ;

Καὶ ὕστερα εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου : Ὦ Παναγιὰ τοῦ Ταϋγέτου, ὦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἀθάνατη γιάτρισσα, μόνο στοὺς ἀποδιωγμένους τοῦ κόσμου πρέπει νὰ ἀνοίξῃς τὴν ἀγκαλιά σου τὴν ἀχραντη, καὶ μόνο στοὺς ἄρρωστους καὶ στοὺς χτιασμένους ἐπάνω πρέπει ν' ἀπιθώσῃς τὰ εὐλογημένα χέρια σου ; Σὲ μιὰ στρατιωτικὴν ἐποποιία, γραμμένη κατὰ τὰ 1561 καὶ φερμένη σὲ ἐφῶς ἀπὸ τὸ Σάθα, ἕναν ἀπὸ τοὺς εὐεργέτες τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, λέγει ὁ ἡρωϊκὸς στρατιώτης Μανώλης Βλέσης : «Ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰσλανδίαν ὅπου κατοικεῖ ἡ ὡραία καὶ χαριτόβρυτος ἐκείνη βασίλισσα ἡ ὀνομαζομένη Παρθένος. Ὡραία ὡς νεαρὸν ρόδον ἐπὶ τοῦ κάλυκός του. Αὕτη καὶ μόνη δύναται νὰ χαροποιήσῃ πᾶσαν τεθλιμμένην ψυχήν». Λόγια τέτοια, καιρὸς εἶνε ὅλοι ἐμεῖς, ὁλόκληρο «τὸ δυστυχισμένο γένος τῶν Ἑλλήνων», πολὺ πιὸ δυστυχισμένο τώρα ἴσως παρὰ ὅταν ἔτσι τὸ ἔκραζεν ὁ Ἠλίας Μηνιάτης, νὰ μεγαλοφωνήσουμε γονατιστοὶ πρὸς μιὰν ὑπεροῦσια γιάτρισσα, πρὸς μιὰ Παρθένα χαριτόβρυτη, πρὸς μιὰ βασίλισσα ποῦ μόνη μπορεῖ νὰ χαροποιήσῃ τὴν πονεμένη ψυχή. Ὅλοι ἄρρωστοι δὲν εἴμαστε ; Ἄρρωστοι ἀπὸ τὴν ἐνέργεια ποῦ μᾶς λείπει, ἄρρωστοι γιατί ἀφήσαμε καὶ ἀτροφίαν ἔπαθεν ἡ συνήδεισι τοῦ ἐθνικοῦ μας προορισμοῦ· ἄρρωστοι ἀπὸ τὰ δύο νοσήματα τῶν παιδιῶν ποῦ τόσον ὀρθὰ μᾶς τὰ εἶπεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ κ. Φωτιάδης στὸ σοφό του βιβλίο ποῦ ἐπιγράφεται: «Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννησις». Ἄρρωστοι ἀπὸ **ἀστυσίαν** καὶ **ἀβασίαν**.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΝΟΥΤΣΙΑΣ

Ὁ Πανοῦτσος, παλλικάρι
μὲ τὰ ὅλα, πολεμᾷ
καὶ κλονίζονται οἱ βράχοι!
Ἕνα σύνταγμα σαλτάρει
νὰ τὸν πιάσῃ, μὰ μὰ μά...
ὅλοι πάθανε συνάχι!
—Ἔντα λές, Εἰσαγγελέα,
νὰ τὸν κάψωμε, πρὶν στρέψῃ
καὶ πεταχτῇ, σὰν πουλί ;
—Πῦρ, ἀνδρεῖοι ! ἡ ἐλαία
καὶ ἡ δάφνη θενὰ στέψῃ
καθενὸς τὴν κεφαλή...
Πρὶν αἱ φλόγες τὸν ἁρπάξουν,
πρὶν τὰ μέλη του τινάξουν
στὸν ἀέρα σκαπανεῖς,
τὸν ἐπῆραν οἱ διαβόλοι!
Τέτοια νίκη, πέτε ὅλοι,
μὴν τὴν ἔλπιζε κανείς;
Μ' ἕνα λέοντα κλεισμένο
τί νὰ κάμουν πεντακόσοι ;
θὰ τὸν ἔφερναν δεμένο
ἂν ἐπηγαίναν ἄλλοι τόσοι!

Judas errant

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εἰς Γεθσημανῆ. Τὸ θλιβερώτερον τὸ ὁποῖον ἕνας σκεπτικιστὴς δυνατὸν νὰ εἴπῃ εἰς ἕνα καλλιτέχνην εἶνε : «Δὲν δύνασαι νὰ ἀγρυπνήσῃς μίαν ὥραν μετ' ἐμοῦ;» (Ματθαῖος XXVI, 40).

* *
*

Θεωρεῖτε τὴν θυσίαν ὡς διακριτικὸν σημεῖον τῆς ἠθικῆς δράσεως;—Σκεφθῆτε λοιπὸν ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἓν μέρος θυσίας εἰς κάθε πρᾶξιν ἐπιτελεσθεῖσαν μὲ τρόπον περιεσκεμμένον, εἴτε καλὴν εἴτε κακήν.

* *
*

Ὅστις ἀρνεῖται ἐν ἑαυτῷ τὴν ματαιότητα, τὴν κατέχει γενικῶς εἰς βαθμὸν κτηνώδη τοσον ὥστε κλείει πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς.

* *
*

Ὁ κυριώτερος λόγος ὁ ὁποῖος, καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς, ἠμπόδισε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πίουν δηλητήριον, δὲν εἶνε ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἡ κακὴ αὐτοῦ γεῦσις.

* *
*

Ὅστις ἔχει πολλὴν χαρὰν πιθανὸν νὰ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος: Ἀλλ' ἴσως δὲν εἶνε ὁ ὀξυδερκέστερος.

* *
*

Ἡ μουσική, ἀπὸ ὅλας τὰς τέχνας αἱ ὁποῖαι ἐπιφαίνονται εἰς κάθε ἔθαφος, παρουσιάζεται ὡς τὸ τελευταῖον ἀπὸ ὅλα τὰ φυτὰ, κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ μαρασμοῦ τῆς βλαστήσεως ἧς ἀπετέλει μέρος : ἐνῷ διακρίνονται ἤδη τὰ πρῶτα σημεῖα τὰ προαναγγέλοντα νέαν ἄνοιξιν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΑΝ ΘΕΛΗΣ ΝΑ ΜΗ ΦΥΓΩ

Οὔρρὶ δὲν εἶσαι, οὔτ' ἐγὼ Μωάμεθ,
ἀλλ' ὅμως στὸν Παράδεισο μὲ φέρνεις
καὶ μόλις πάω στὸ σπῆτι θὲ νὰ γράψω
τραγοῦδι ποῦ θὰ δίνῃς καὶ θὰ παίρνῃς.

Ἂν θὲς νὰ ἰδῶ τὰ ὡραῖα σου δόντια—ἔστω—
ἀλλοιῶς τὸ στόμα μὴν τ' ἀνοίγῃς διόλου...
Μὴ μοῦ μιλῇς, ἂν θέλῃς να μὴ φύγω...
ὡραία πολύ... ἀλλ' ἔξυπνη καθόλου.

Κώστας Καιροφύλας

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Ἀθῆναι 13 Μαρτίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΜΕΝ

ἐνθουσιωδῶς ἕνα ἀπὸ τοὺς κ. κ. βουλευτὰς τῆς Πυλίας, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, διὰ τὴν ἡρωϊκωτάτην ἀπόφασιν ποῦ ἔλαβε καὶ ἡ ὁποῖα πραγματοποιουμένη καὶ γενικευομένη θανατρέψῃ ἐκ θεμελίων τὸ κοινοβουλευτικόν μας καθεστώς.

Ὁ κ. βουλευτὴς παραιτήθη ἢ σκέπτεται νὰ παραιτηθῇ τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος ὄχι διότι ἐβαρέθηκε νὰ κοπανίζῃ κι' αὐτὸς ἀέρα, μαζῆ μὲ τόσους ἄλλους πατριωτικωτάτους συναδέλφους του, μέσα στὸ Ἐθνικὸν γουλὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀλλὰ διότι διεφώνησε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς ὁποίας ἦτο πιστότατος ὀπαδός, ἐξ ἀφορμῆς τῆς μὴ ὑποβολῆς νομοσχεδίου ἐθνικωτάτου... περὶ τῆς κυριότητος κάποιου δάσους τῆς ἐπαρχίας του.

Ὁ κ. βουλευτὴς ἔχει ἀρχάς. Καὶ τὰς ἀρχάς του τὰς ἐμπιστεύθηκε στὴν «Ἑστίαν».

— Εἶμαι τῆς ἀρχῆς, εἶπε, ὅτι βουλευτὴς ἐκλεχθεὶς ὑπὸ ὡρισμένην κομματικὴν σημαίαν, καθῆκον ἔχει ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δυσαρεστηθῇ εἴτε ὅπως δήποτε εὑρεθῇ στὴν ἀνάγκην νὰ μεταστῇ τοῦ κόμματος τούτου, νὰ ὑποβάλλῃ τὴν παραίτησιν ζητῶν κατόπιν νέαν παρὰ τῶν ἐκλογέων του ψῆφον, ἐπὶ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἤθελε ἐκλέξει!

Ἐννοήσατε περὶ τίνος πρόκειται; Ὁ κ βουλευτὴς θὰ παραιτηθῇ καὶ θὰ ὑποβάλῃ νέαν ὑποψηφιότητα. Ἂν ἀρχίσουν δὲ νὰ τὸν μιμοῦνται καὶ ἄλλοι συνάδελφοί του, εἰς τοὺς ὁποίους κάθε στιγμὴ παρουσιάζεται εὐκαιρία ἀλλαγῆς κόμματος, διὰ τὸν μὴ διορισμὸν ἑνὸς τελωνοφύλακος ἢ ἑνὸς ὑπουργικοῦ κλητῆρος, θὰ περνοῦμε μακαρίως οἱ Ρωμηοὶ ὅλον τὸν καιρό μας μ' ἐπαναληπτικὰς ἐκλογὰς τῶν ὁποίων τὰ ἔξοδα—αὐτὸ ἠμποροῦσε καὶ νὰ παραλειφθῇ, ὡς εὐκόλως ἐννοούμενον - θὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ ῥάχη μας.

Δυστυχῶς δὲν ἐπεριμέναμε ἀπὸ τὴν δήλωσιν νὰ μάθωμεν καὶ τὸ ἄλλο, τὸ σπουδαιότερον, ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἐκλέγει βουλευτὰς, δηλ. ἀντιπροσώπους τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ ὀπαδοὺς, ἤγουν δηλαδὴ νὰ εἰποῦμε κοπέλλια, τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ Ἐμίρη.

ΦΟΝΟΣ ΕΚ ΠΡΟΜΕΛΕΤΗΣ

εἰμποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν αἱ προτάσεις τὰς ὁποίας ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν κ' ἐδημοσίευσε μάλιστα ὁ κύριος τοῦ Σουδανοῦ Ἀραπη καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς Τραπέζης Διευθυντὴς, κ ὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους παρ' ὀλίγον—χάρις εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Ἐμποροϋπαλλήλων καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Ἑρμῆς»—ἰθύντωρ.

Τόσον ἐγέλασε ὁ κόσμος μὲ τὰς προτάσεις αὐτὰς, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ συμβοῦν καὶ δυστυχήματα ἀπὸ τὰ γέλοια. Καὶ ὁ κ. Πεσματζόγλου τότε θὰ ἔδιδε λόγον στὴν Δικαιοσύνην ὡς ὑπαίτιος τῶν δυστυχημάτων αὐτῶν.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποῦ ἐδημοσιεύοντο αἱ πολύκροτοι καὶ φαιδροκόποι προτάσεις, ἔδιδε καὶ ὁ κ. Στρέϊτ διὰ τῆς «Ἑστίας» εἰς τὸ Δημόσιον τὰς ἁπλᾶς, εἰλικρινεῖς καὶ σεμνοτάτας ἐξηγήσεις περὶ τοῦ ἐγερθέντος τεχνητοῦ θορύβου κατὰ τῆς Ἐθν. Τραπέζης, ὄχι βεβαίως ἐκ λόγων πατριωτικῶν. Καὶ ὅσοι ἐδιάβασαν τὰς σεμνὰς ἐξηγήσεις τοῦ Σεβαστοῦ Διοικητοῦ καὶ ὅσοι ἐγλέντησαν μὲ τὰς προτάσεις τὰς λασσωτηρίους τοῦ κ. Πεσματζόγλου εἶπαν:

— Κ' ἡ Μυλωνοῦ τὸν ἄντρα της μὲ τοὺς πραματευτάδες!

Καὶ δὲν εἶχαν καλλίτερο ἀπ' αὐτὸ νὰ ἠποῦν. Ἐκτὸς πλέον ἂν νομίζετε πῶς εἶνε καλλιτέρα κ' εὐγλωττοτέρα ἡ παρατήρησις τὴν ὁποίαν ἔκαμε κάποιος ἀναγνώστης τῶν περιφήμων προτάσεων:

— Δὲν εἰξεύρω πῶς αὐτὸς ὁ κύριος φιλοδοξεῖ νὰνυψώσῃ τὴν Τράπεζάν του ὑπεράνω τῆς Ἐθνικῆς, ἀφοῦ καὶ ὁ ἴδιος τόσην δυσπιστίαν τρέφει πρὸς αὐτὴν, ὥστε τὰ κεφάλαιά του δὲν τῆς τὰ ἐμπιστεύεται, ἀλλὰ τὰ ἐξασφαλίζει διὰ τῆς ἀνεγέρσεως βαρυτίμων μεγάρων καὶ ἐπαύλεων!

Ὁ κ. Ἐθνικὸς εὐεργέτης μας θ' ἀρχίζῃ, ἐλπίζομεν, νὰ πείθεται πῶς δὲν εἴμεθα Φελλάχοι, οὔτε πάσχομεν ἀπὸ Αἰγυπτιακὴν ὀφθαλμίαν!

Η ΕΛΛΗΝΟΕΒΡΑΪΚΗ

συμμορία τῶν Τροχιοδρόμων, δὲν φθάνει ποῦ μᾶς βυζαίνει σὰν βδέλλα τὸν παρᾶ μας, δὲν φθάνει ποῦ μᾶς κατασκοτώνει μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐκτροχιάσεις της, δὲν φθάνει ποῦ μᾶς στραβώνει μὲ τὰ κάρβουνά της, δὲν φθάνει ποῦ μᾶς πουντιάζει μὲ τὰ καραβοτσακισμένα βαγόνια της, ἄρχισε τώρα νὰ λωποδυτῇ καὶ τὸ Δημόσιον.

Ὅπως δὲ μᾶς ἀπεκάλυψαν ἐσχάτως οἱ «Καιροί»:

«πρὸ ἡμερῶν γενομένης ἐκτάκτου ἐπιθεωρήσεως τῆς διαχειρίσεως τῆς ἑταιρίας τῶν τροχιοδρόμων ὑπὸ τοῦ κ. Μπάσδαλη, εὑρέθησαν κέρδη, τὰ ὁποῖα ἀπεκρύβησαν ὑπὸ τῆς ἑταιρίας διϊσχυριζομένης ὅτι δὲν εἶνε κέρδη ἀλλὰ ἀπόσβεσις ζημιῶν. Τοῦτο δὲ ἔκαμεν ἡ ἑταιρία διὰ νὰ μὴ πληρώσῃ εἰς τὸ Δημοσιον ὁ ο/ο τῶν κερδῶν».

Τὰ νέα αὐτὰ κόλπα της τὰ ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν ἡ Ἑλληνο-Ἑβραϊκὴ Συμμορία, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἄπλωσεν ἐπ' αὐτῆς τὴν προστατευτικήν πτέρυγά του ὁ μέγας Ἐθνικὸς εὐεργέτης Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων κ. Πεσματζόγλου.

Καὶ τί ἔχει νὰ γίνῃ ἀκόμη! Τί ἔχει νὰ γίνῃ!..

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΑΦΙΔΑ

τὴν πολυπαθῆ καὶ γιὰ τὸ θρυλλούμενον καὶ ρεκλαμαριζόμενον ἐπιτηδειότατα, ἐπὶ τόσας ἡμέρας τώρα, μονοπώλιόν της, μᾶς γράφει ἕνας κύριος, εἰδικώτατος φαίνεται, ὁ ὁποῖος ὑπογράφεται «Τακτικὸς ἀναγνώστης μας» ἐκτεταμένην ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου, δημοσιεύομεν ἕνα μέρος ἐδῶ, τὸ ἑξῆς:

«.... Ἂς ἀνοίξουν τὰ μάτια τους οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἡ ρεκλάμα ποῦ γίνεται γιὰ τὸ μονοπώλιον, μοῦ θυμίζει τὴν ρεκλάμα ποῦ ἔγει-

---

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἀπεσύρθην. Ἐν τούτοις ἦτο πλάνη τῆς φαντασίας μου; ἦτο προαίσθησις;..

Το ἀντικείμενον ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκυπτεν ἡ θεία, μοῦ ἔφανη ὅτι ἦτο μία φωτογραφία... καὶ ὅτι ἡ φωτογραφία ἐκείνη **ἦτο αὐτός**!..

Εἶμαι περίεργος εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν, ἀλλὰ δὲν τολμῶ καὶ νὰ ἐρωτήσω... δὲν εἶνε δυνατόν... βεβαίως θα εἶνε πλάνη τῆς φαντασίας μου...

Β'. ΥΣΡ. Σήμερον ἐπεσκέφθημεν τὸ πλοῖον.

Κατὰ τὰς τέσσαρας ἀφήσαμεν τὰς Γλυκίνας, καὶ ἐπεβιβάσθημεν τοῦ μικροῦ σκάφους τοῦ ἐκτελοῦντος τὴν συγκοινωνίαν τοῦ Τουλὼν, ἐκεῖθεν δὲ μία λέμβος, μᾶς μετεβίβασεν εἰς τὸ λευκὸν καταδρομικόν.

Ἐκεῖνος μᾶς ἀνέμενε εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς κλίμακος καὶ μὲ ὑπεδοήθησε νὰναβῶ. Μὲ τὸν Παῦλον ἐχαιρετίσθησαν ἐγκαρδίως. Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου μὲ κατέθελξεν. Ἦτο τόσον ἐπιμελὴς ἡ καθαριότης, οἱ ὀρείχαλκοι ἔστιλβαν τόσον λαμπροὶ, ὅλα ἦσαν τόσον τακτικὰ καὶ ἐπιμεμελημένα, ὥστε τὸ βλέμμα ἀνεπαύετο μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἡ πρώτη μου περὶ τῆς Ἑλλάδος ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἐξαίρετος.

Μᾶς ὡδήγησε πρῶτον εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ πλοίου, εἰς τὰ τηλεβόλα, τὸ ὑπόφραγμα, τὴν γέφυραν, τὴν μηχανὴν ὅπου τὰ πάντα ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν καθαριότητα καὶ τάξιν, τέλος δὲ κατέβημεν εἰς τὸ καρὲ τῶν ἀξιωματικῶν—κομψότατον καρὲ ἀπὸ στιλπνὸν μαώνιον—ὅπου εἶχεν ἑτοιμάσῃ ἐν ἀληθὲς ζαχαροπλαστεῖον διὰ νὰ μᾶς περιποιηθῇ.

Αὐτοὶ οἱ ναυτικοὶ νομίζουν ὅτι ἅμα προσκαλέσουν κανένα εἰς τὸ πλοῖόν των, πρέπει νὰ πωληθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Ἐν τούτοις μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ παρατεθέντα ἦσαν προϊόντα Ἑλληνικά, ἐθαύμασα δὲ ἰδιαιτέρως ἓν εἶδος γλυκύσματος ὀνομαζομένου λουκοῦμι, γλυκύτατον μαῦρον κρασὶ τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει ἂν μὴ ὑπερβαίνῃ τὴν Μαλάγαν.

Ἐγνωρίσαμεν καὶ τρεῖς τέσσαρας ἄλλους ἀξιωματικοὺς, οἱ ὁποῖοι ὡμίλουν ἐπίσης εὐχερῶς τὴν Γαλλικήν, εὐγενέστατοι καὶ ὑποχρεωτικώτατοι. Ὁ Παῦλος εἶνε καταμαγευμένος.

Τί νὰ σοῦ εἰπῶ;.. ἔλαβα τὴν καλλιτέραν ἰδέαν περὶ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων, εἶνε πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι.

Μία ἰδιοτροπία μου ἔπειτα—ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τὴν καμπίναν του... εἴξευρα ὅτι ἐὰν σοῦ τὴν περιγράψω θὰ μοῦ ἐχρεώστεις χάριν, καὶ ἐκεῖνος ἐδέχθη εὐχαρίστως

Ἦτο ἓν μικρὸν λευκὸν δωμάτιον τόσον φιλάρεσκον ὅμως, τόσον καθαρὸν καὶ φιλόκαλλον, ὥστε σοῦ ἔδιδε ἀμέσως τὴν καλλίστην ἰδέαν περὶ τοῦ ἐνοίκου.

Ἡ μικρὰ βιβλιοθήκη του ἦτο ἀσφυκτικῶς πλήρης βιβλίων φιλαναγνώστης ἐσκέφθην—τὰ δὲ τοιχώματα κεκαλυμμένα ὑπὸ εἰκόνων καὶ ἀναμνήσεων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθησαν.

Ἰδιαιτέρως προσείλκυσαν τὴν προσοχήν μου δύο ἐκ στιλπνοῦ μίγματος ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος ἐν σχήματι πυξίδος, πλαισιοῦντα τὸ μικρὸν γραφεῖόν του.

Ἐπειδὴ δὲ ἀντελήφθη ὅτι τὰ παρετήρουν μὲ ἠρώτησε ἁπλῶς ἂν μοῦ ἤρεσκον.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ ἀρνηθῶ, θὰ ἴδῃς δὲ κατόπιν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἤνοιξε ἔπειτα ἓν μικρὸν συρτάριον καὶ μοῦ ἔδειξε περιτετυλιγμένα ἐπιμελῶς ἐντὸς λεπτοῦ χαρτοφυλακίου ὀλίγα δελτάρια... ἦσαν τὰ ἰδικά σου... ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸν χαρακτῆρά σου...

Δὲν ἠθέλησα νὰ τὰ ἀναγνώσω ἵνα μὴ προσκρούσω εἰς τὴν λεπτότητά του... ἐν τούτοις τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Ρόζα μου; ἐξ ἑνὸς βλέμματος τὸ ὁποῖον ἔρριψα μοὶ ἐφάνης ἀπελπιστικῶς σχολαστική.

νεν ἄλλοτε γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς ρολίνας στὴν Κέρκυραν καὶ τὴν ρεκλάμα ποῦ γίνεται γιὰ τὰ θαυματουργὰ καταπότια τοῦ Πίγκ, ὅ. πως ὀρθότατα μία ἐφημερὶς ἔγραψε.

«Ἂς ἀνοίξουν τὰ μάτια τους! Διότι ἡ σταφὶς εἶνε τὸ μόνον ἀποκοῦμπι ποῦ μᾶς ἔμεινεν, ἂν πέσῃ δὲ καὶ αὐτὸ εἰς χεῖρας ἐπιτηδείων κερδοσκόπων, ἂν σκλαβωθῇ κι' αὐτὴ, χαιρετᾶτέ μας τὸν πλάτανο ἔπειτα. Δὲν μᾶς μένει ἄλλο, παρὰ νὰ πάρουμε τὸ ταγάρι καὶ νὰρχίσουμε νὰ διακονεύουμε.

«Τί τὰ θέλετε! Οἱ κύριοι αὐτοὶ παρουσιάζονται σήμερα ὡς σωτῆρες τῆς σταφίδος, καὶ ἀπὸ τοὺς ποικιλωνύμους σωτῆράς μας ἀρκετὰ ἔχομεν παθεῖ ἕως τώρα.....»

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

— Θέλει λοιπὸν νὰ κόψῃ χαρτὶ καὶ ὁ κ. Πεσμαντζόγλου;

— Ἔτσι φαίνεται!

— Μὰ δὲν τὸν φθάνει ποῦ κόβει κάθε μέρα ἀνθρώπους μὲ τὸν περίφημον τροχιόδρομον, τοῦ ὁποίου εἶνε ὁ κυριώτερος μέτοχος;

ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ

τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων κ. Μίστριώτη—ἀπὸ τὸν λόγον τὸν πολύκροτον καὶ πολύχρωμον καὶ πολύφαιδρον, τὸν ἐκφωνηθέντα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, παίρνουμε τὸν ἐπίλογον, τὸν Ἀττικώτατον καὶ εὐθυμότατον ἐν τῷ ὁποίῳ γίνεται εὔθυμος μνεία καὶ περὶ τοῦ γηραιοῦ καὶ γεραροῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως:

« — Ναὶ ἐρασίμολποι Ἑλληνίδες, ἀναμέλψασθε τὸν Εὐριπίδειον ὕμνον εἰς τὸ κάλλος τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ ἐν τῇ μελπῇ κοσμήσατε τὰς παρειὰς διὰ θαλλερῶν καὶ ἀδαμαντίνων δακρύων καὶ ἀναφωνήσατε μετὰ τοῦ νῦν οἰακοστροφοῦντος τοὺς οἴακας τῆς πολιτείας, ὅστις κατὰ τὰς δοκιμὰς τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὁλοφυράμενος εἶπε τὴν βαρυτήμαντον φράσιν: «**Πῶς εἴμεθα καὶ πῶς καταντήσαμεν;**» Διότι ἡ βαθεῖα συνείδησις τῆς καταπτώσεως τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε κέντρον ἰσχυρὸν δι' οὗ κεντριζόμενος Λαὸς εὐφυὴς καὶ φιλότιμος θέλει διέλθει μετὰ σπουδῆς τὸν δόλιχον τῆς ἐθνικῆς ἀνελίξεως καὶ θέλει ἀγωνισθῇ νικηφόρως ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Λαῶν τῶν διδαχθέντων ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων».

Τοῦ ἐπιλόγου αὐτοῦ τοῦ ἀξίζει κι' ἕνα μνημόσυνον. Καὶ τὸ μνημόσυνον τὸ κάμνει ὁ ἴδιος κ. Μιστριώτης, μὲ τὰ φλογερώτατα λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκαρίκευσε τὴν ἀλησμόνητον προσφώνησίν του πρὸς τὸν Διάδοχον, ὡς Ἀντιβασιλέα, πρὸ δεκατριῶν περίπου ἐτῶν:

Ὁ Διάδοχος τότε, κατὰ τὸν κ. Μιστριώτην, «ἐποίησε τὸ πρῶτον βῆμα ἐν τῇ βαλβίδι τῆς ἀρξαμένης πολιτικῆς σταδιοδρομίας, βουλόμενος νὰ ἐξέλθῃ ἴσως διὰ τῆς προτιμήσεως ταύτης εἰς τὸν δημόσιον βίον διὰ τῆς θύρας τῆς κιβωτοῦ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ ἴσως διανοούμενος νὰ διαπλεύσῃ τὸ ἀχανὲς τοῦ πολιτικοῦ βίου πέλαγος ἐκ τῆς σχεδίας τῆς Ἀκαδημαϊκῆς πολιτείας καὶ ἴσως θέλων νὰ πτερυγίσῃ πρὸς τὰς ὑψηλὰς τῶν ἐθνικῶν πόθων σφαίρας διὰ τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ἐπιστήμης ἐδάφους».

Καὶ αὐτό, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, καλεῖται κατὰ τὸν σοφὸν καθηγητὴν, κλασσικὴ σαφήνεια καὶ Ἀττικὴ καλλιέπεια.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποίημα τοῦ κ. Λάμπρου Πορφύρα: «**Σαρωνικός**». — G. D' Annunzio: «**Ὄνειρον ἐαρινῆς πρωΐας**», κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Λαμπελέτ.—Χρονογράφημα τοῦ Πορτιέρη: «**Ὁ φίλος μου ἐλευθερώθηκε**»

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΑΡΘΡΟΥ

Ἀγαπητὲ «Νουμᾶ»

Ἐδιάβασα τὴν δήλωσιν τοῦ βουλευτοῦ κ. Σάκκη καὶ... σὲ συγχαίρω, ἀφοῦ ὁ βουλευτὴς Πυλίας ἐφαρμόζει ὅ,τι ἄλλοτε σὺ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ σου ὑπέδειξες, ἐξ ἀφορμῆς τῶν βουλευτῶν Φθιώτιδος ἀπειλησάντων ὅτι θὰ ἐγκαταλείψουν τὸν κ. Δηλιγιάννην, ἂν δὲν τοὺς ξαναδιορίσῃ καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τὸν κ. Ζαγγογιάννην.

Καὶ εἶπες τότε:

— «Οἱ ἐκλογεῖς Φθιώτιδος τοὺς ἔστειλαν στὴν Βουλὴν ὡς Δηλιγιαννικούς. Ὄχι γιὰ νὰ διορίσουν τὸν κ. Ζαγγογιάννην ὡς καθηγητήν. Δηλιγιαννικοὶ λοιπὸν ὀφείλουν καὶ νὰ μείνουν, ἀφοῦ ὡς τοιοῦτοι καὶ ἐξελέγησαν».

Τὰ ἴδια λέγει καὶ ὁ κ. Σάκκης στὴν πολύκροτον δήλωσίν του.

— Οἱ ἐκλογεῖς μου μὲ ἐξέλεξαν, ὡς Δηλιγιαννικὸν, καὶ ἀφοῦ ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν μοῦ ἔκαμε τὰ ρουσφέτια μου παραιτοῦμαι καὶ θέτω νέαν ὑποψηφιότητα ὡς Θεοτοκικὸς ἢ Ζαϊμικός.

Σὲ συγχαίρω καὶ πάλιν, ἀγαπητὲ «Νουμᾶ», διότι αἱ εἰλικρινεῖς ἰδέαι σου ἄρχισαν νὰ ριζοβολοῦν καὶ νὰ φανατίζουν πρώτους πρώτους τοὺς Ἐθνικοὺς πατέρας μας.

Μὲ ἀγάπην Ἰδικός σου πάντοτε

Νικίας ὁ Ἀβουλίδης

ΕΙΣ ΝΕΑΡΑΝ ΗΘΟΠΟΙΟΝ

Πάντ τε εἶσαι κρῖνα, ἐρωτευνή μου φίλη,
Καὶ ἀνάλατος
Μὰ στὴν σκιὴν ἐπάνω γίνεσαι μία στήλη. .
Στήλη ἅλατος.

Θύμιος Σφῆκος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ γελάσωμεν, κ τακτικὲ ἀναγνῶστα τοῦ «Νουμᾶ», μὲ τὰς ὀπαιτήσεις σας! Ἀπὸ ἕνα τόσο δὰ φυλλαράκι, ποῦ βγαίνει δυο φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ζητεῖτε ἀρθογραφίαν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς;.. Καλὲ, δὲν μᾶς ἀφήνετε; Δὲν χορταίνετε ἀπὸ τὴν ἀρθρογραφίαν τὴν ὁποίαν σᾶς προσφέρουν κάθε μέρα τόσες καὶ τόσες πολιτικὲς τρομπομαρίνες; Δὲν ἀφήνετε καὶ μιὰ δημοσιογραφικὴ φελοῦκα νὰ γυρίσῃ ἀνάποδα τὸ τιμόνι της καὶ νὰ τραβιχθῇ ὀλίγα μίλλια μακρὰ ἀπὸ τὸν Κοινοβουλευτικὸν Καβομαλιᾶ;. — κ. Ἀθηναῖον. Τὴν ἔμμετρον πρὸς τὴν «ἄσχημον» συμβουλήν σας, τὴν δημοσιεύομεν εὐχαρίστως ἐδῶ καὶ νὰ μᾶς συγχωρεῖτε:

Ὅσα ροῦχα κι' ἂν φορέσῃς
εὐμορφιὰ ὅσην κι' ἂν θέσῃς
ἀπὸ ψεύτικη μπογιᾶ
ἄχ, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃς
τὴν ἀσχήμια νὰ σκαιρέσῃς,
νὰ τὴν κάνῃς εὐμορφιά!

— Ἔχετε καὶ δὲν ἔχετε δίκαιον, κ. Κριτικέ. Χρειάζεται κ' ἕνα θέατρο γιὰ τὸ λαὸν, ἀλλ' ὅσο νὰ γίνῃ αὐτὸ, ἐπιτρέψατε νὰ ἔχῃ καὶ ὁ μὴ ἄμοιρος ἕνα θέατρο τῆς προκοπῆς γιὰ νὰ σκοτώνει τὴν ὥρα του... καὶ νὰ χασμουριέται. Δὲν εὑρίσκετε ὀρθὴν τὴν γνώμην μας;

— Φίλτατε Θρασύβουλε, δὲν ἔχεις δίκαιον Κωμικὸς ὁ κριτής, δὲν τὸ ἀρνούμεθα. Ἀλλὰ καὶ τὰ κρινόμενα ποιήματα; Δὲν σοῦ φαίνονται καὶ αὐτὰ ἀνάξια τοῦ κριτικοῦ; Ἐκείνη ἰδίως ἡ δαντελλωτὴ λάμπα!... — κ. Ἀγ. Ἀλεξ. εἰς Βόλον. Τὸ ὡραῖον εἶνε κ' ἐθνικόν. Συνεπῶς ὁ Δυσσέας καὶ οἱ Ὀσμανλίδες καὶ ὁ Διάκος, δὲν ἀποτελοῦν τὸ ἐθνικὸν ποίημα. Δὲν εἰμπορεῖ ἡ «μεγάλη ἡμέρα» νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ κανένα ἐπίγραμμα, κανένα τραγοῦδι χωρὶς μιλιόνια καὶ τρομπόνια, ἀλλὰ μὲ ὀλίγην εὐμορφιὰ καὶ μὲ πολλὴν ἀλήθειαν, καλλιτεχνικὴν πάντοτε;

— Iudas errant. Τὸ δημοσιεύομεν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ μᾶς θυμηθῆτε κι' ἄλλη φορά: — κ. ΜΙΘον. Ὡραῖον. Θὰ δημοσιευθῇ στὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς. —Κον Κ. Μακρ. Κέρκυραν. Τὸ ἐλάβαμεν· θὰ δημοσιευθῇ.

Τὸ ὕφος σου ἐμύριζε μίαν λεῦγαν παρθεναγωγείου καὶ Οὐρσολίνας... δὲν πιστεύω νὰ θυμώσῃς.

Μὲ πόσην εὐλάβειαν ἐν τούτοις τὰ φυλάττει... ἀρχίζω νὰ εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὴν τόσην ἀγάπην τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει πλέον ὁ Παῦλος δι' ἐμέ.

Ἡ ὥρα παρῆλθε ταχεῖα, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωμεν οὐδὲ λέξιν περὶ σοῦ. Ἐλπίζω τοῦτο νὰ γείνῃ αὔριον ὁπότε θὰ κάμω καὶ τὴν τελευταίαν δοκιμὴν περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ἔγραψα.

Ὅταν ἠγέρθημεν πρὸς ἀναχώρησιν μᾶς συνώδευσε μέχρι τοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐπανέφερεν εἰς τὸ Ταμαρίς, ὁ δὲ Παῦλος προλαμβάνων τὴν ἐπιθυμίαν μου τὸν ἐκάλεσε διὰ τὸ πρόγευμα αὔριον... Αὔριον λοιπόν.

Θὰ ἤθελες τώρα νὰ εἶσαι εἰς τὰς Γλυκίνας μας ἀπὸ καμμίαν γωνίαν;.. Αἴ;..

* * *

Ὅταν ἐπανήλθομεν διηγήθην ὅλα εἰς τὴν θείαν καὶ τὴν εἶδα νὰ μειδιᾷ μελαγχολικῶς. Ἡ χθεσινὴ ἀθυμία δὲν τὴν εἶχεν ἀκόμη ἐγκαταλίπει καὶ τὴν ἔβλεπα ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς μακρᾶς καθέδρας νὰ στηρίζῃ ρεμβωδῶς τὸ βλέμμα της εἰς τὸ κυανοῦν βάθος τοῦ οὐρανοῦ.

— Εἶσαι ἀδιάθετος θεία; ἠρώτησα.

Ἐκείνη ἀνένευσε.

— Ὄχι! εἶπε.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις;.. κάτι ἔχεις... μήπως σὲ δυσαρεστεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία;..

— Ὄχι... ἐπαινέλαβε... ἀπ' ἐναντίας... θὰ ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν τὸν δρόμον των... ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἀντιτίθεται εἰς τὰς βουλὰς τοῦ θεοῦ.

— Αὔριον λοιπὸν θὰ ἔλθῃ...

— Τόσον τὸ καλλίτερον... θέλω νὰ τὸν γνωρίσω, καὶ εὔχομαι νὰ εἶνε ὅπως τὸν περιέγραψες!.. καὶ ἡ θεία ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὴν ρέμβην της.

Ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου, καὶ ἀνέβην νὰ σοῦ γράψω.

Εἶσαι εὐχαριστημένη λοιπὸν ἀπ' ὅλα αὐτά;

Ἄ! ἀλήθεια λησμονῶ... μόλις ἔφθασα τί νομίζεις εὑρίσκω ἐπὶ τῆς τραπέζης μου;. Τὰ δύο μικρὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος μὲ ὀλίγας λέξεις του.

Νὰ τοῦ ἐπιτρέψω τὴν μικρὰν αὐτὴν εὐχαριστησιν· θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς νὰ αἰσθάνεται πλησίον μου ἓν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ τὸν ἐνθυμίζῃ ὅταν εἶνε πλέον μακράν!

Εὐγενέστατος αἴ!.. καὶ μοῦ ἔστειλε καὶ τὰ δύο... ὥστε... ὥστε... θὰ μ' ἐννοῇς πονηρά... μαζῆ μὲ τὴν ἐπιστολήν μου θὰ λάβῃς καὶ σὺ τὸ ἕν.. ἔχε χάριν... νὰ ἰδοῦμε τί θὰ μοῦ γράψῃς δι' ὅσα κάμνω διὰ σέ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

«Διὰ τὴν φύσιν αἱ ἐξωτερικαὶ μορφαὶ καὶ ἐπιφάνειαι δὲν εἶνε τίποτε, μόνον αἱ ψυχαὶ εἶνε αἰώνιαι καὶ διαρκεῖς».

Ἡ γραῖα κόμησσα Ἀδριανὴ ἦτο ὡσεὶ ἑξήκοντα ἐτῶν, ὑψηλὴ, ἰσχνὴ, σοβαρὰ, εἶχεν ἐν τῷ καθόλου ἐξωτερικῷ της κάτι τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ ἄκαμπτον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἐκρύπτετο καρδία εὐγενεστάτη καὶ αἰσθήματα λεπτότατα.

Μείνασα χήρα καὶ πλουσιωτάτη κατόπιν δυστυχοῦς γάμου, εἶχεν ἀρνηθῇ πάντα νέον δεσμὸν, ζῶσα διὰ τῶν ἀναμνήσεών της, καὶ διαμοιράζουσα τὴν ἀγάπην της μεταξὺ τῶν δύο ἀνψιῶν της.

Μέρος τοῦ ἔτους διέμενε πλησίον τῆς μιᾶς εἰς τὸ Ταμαρίς, μέρος ἐν Παρισίοις πλησίον τῆς ἄλλης, καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὰ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κτήματά της.

Μόνη ἐπὶ τοῦ πλατέως ἐξώστου ἡ γραῖα ἐστήριζε τὴν σιαγόνα ἐπὶ τῆς παλάμης ρεμβὴ καὶ ἀκίνητος.

— «Ἀλκυόνης»... «Ἀλκυόνης»!.. ἐπανελάμβανε μηχανικῶς.

(Ἀκολουθεῖ)